

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 96.213 van 7 juni 2001
in de zaak A. 65.055/VII-13.333.**

In zake : Jacques TIMPERMAN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. DANEELS,
kantoor houdende te GENT,
Maalderijstraat 4

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat W. DE CUYPER,
kantoor houdende te SINT-NIKLAAS,
Vijfstraten 57.

tussenkomen de partij :

de n.v. BAETENS,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en partners,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Jacques TIMPERMAN op 8 augustus 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting van 16 juni 1995 waarbij het beroep aangetekend door de n.v. BAETENS tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 22 december 1994 houdende weigering van de vergunning aan de n.v. BAETENS om een vlasveredelingsbedrijf, gelegen te 9830 Sint-Martens-Latem, Meersstraat 56, verder te exploiteren en uit te breiden, ontvankelijk en gegrond wordt verklaard;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 12 februari 1996;

Gelet op de beschikking van 18 maart 1996 die de tussenkomst van de n.v. BAETENS toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 29 februari 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 14 februari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 maart 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. MAENHOUT die, loco Advocaat E. DANEELS verschijnt voor verzoeker, van Advocaat S. WALGRAEVE die, loco Advocaat W. DE CUYPER verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De n.v. BAETENS is een geïntegreerd vlasveredelingsbedrijf dat sinds 1923 gevestigd is aan de Meersstraat 56 te Sint-Martens-Latem.

Volgens het gewestplan "Het Gentse en de Kanaalzone" van 14 september 1977 ligt de inrichting in een natuurgebied.

1.2. Op 20 april 1984 verkrijgt het bedrijf, bij besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen, een exploitatievergunning voor het verder exploiteren voor een termijn van tien jaar, tot 20 april 1994.

1.3. De Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij verleent op 2 februari 1988 een nieuwe lozingsvergunning in vervanging van de vorige vergunning van 9 maart 1979.

De nieuwe vergunning is, ingevolge artikel 71 van Vlarem I, geldig tot 1 september 2011.

1.4. Op 20 september 1990 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen een vergunning voor de uitbreiding van de inrichting met diverse opslagtanks en toestellen, alsmede voor de uitbreiding van de waterzuiveringsinstallatie met twee actiefslibsloten en een nazuiveringssysteem (9.000 m² rietveld).

In dit besluit werden eveneens de exploitatievoorwaarden geactualiseerd.

1.5. Begin juli 1994 volgens de verwerende en de tussenkomende partij, volgens de beslissing in eerste aanleg en verzoeker op 2 september 1994, dient de tussenkomende partij een milieuvergunningsaanvraag in voor het hernieuwen van de bestaande vergunning en voor het veranderen van de inrichting door een wijziging van de transformatoren, compressoren, gassen onder druk in verplaatsbare recipiënten en stoomketels, alsmede voor de uitbreiding met stoffen met een vlampunt tussen 55-100/ C (25.000 l), machines voor het mechanisch bewerken van metaal (3 kW), giftige stoffen (1,1 ton), oxiderende, schadelijke, corrosieve en irriterende stoffen (30.000 l), machines nodig voor de veredeling van vlas (218 kW) en verwarmingsinstallaties (2.145 kW).

1.6. Bij besluit van 22 december 1994 weigert de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen de milieuvergunning.

De weigering is gebaseerd op stedenbouwkundige en milieutechnische motieven.

Uit deze beslissing blijkt dat er tijdens het openbaar onderzoek acht bezwaren werden ingediend.

1.7. Op 31 januari 1995 gaat de tussenkomende partij in beroep tegen de beslissing in eerste aanleg bij de Vlaamse regering.

1.8. Volgende adviezen worden ingewonnen :

- de Vlaamse Milieumaatschappij, van 7 april 1995 : gunstig advies (de aanvrager beschikt nog over een lozingsvergunning);
- de AROHM, van 11 april 1995 : principieel ongunstig advies;
- de OVAM, van 18 april 1995 : ongunstig advies;
- de AMINAL, van 21 april 1995 : gunstig advies, beslissing eerste aanleg opheffen;

- de gewestelijke milieuvergunningscommissie, van 2 mei 1995 : gunstig advies.

1.9. Op 16 juni 1995 neemt de Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting de beslissing waarbij de gevraagde vergunning wordt toegekend.

Dit is het bestreden besluit;

2. De ontvankelijkheid

2.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat het beroep onontvankelijk is wegens gemis aan belang; dat zij doet gelden dat verzoeker stelt "dat er schade is aan gewassen toebehorend aan verzoekers en dat verzoekers zwaar te kampen hebben met reuk- en lawaaihinder", dat de in het verzoekschrift gebruikte term "nabuur" wordt gevolgd door de meervoudsvormen "onder-vinden en kunnen ondervinden" en dat er verder ook sprake is over "verzoekers" die schade hebben aan gewassen en "verzoekers" die zwaar te kampen hebben met reuk- en lawaaihinder, dat aldus verzoeker niet alleen voor zichzelf blijkt op te treden maar ook voor de andere naburen die hinder ondervinden of kunnen onder-vinden, dat verzoeker daartoe geen enkele wettige handelingsbevoegdheid heeft en dat een "actio popularis" niet is toegelaten, dat bovendien het "kunnen ondervinden van hinder" niet van een actueel belang maar van een louter eventueel belang getuigt, dat buiten de hernieuwing van de vergunning voor de bestaande inrichting de omstreden vergunning slechts enkele minieme veranderingen van de bestaande inrichting omvat die worden gerealiseerd binnen de bestaande en vergunde gebouwen, dat deze geen oorzaak kunnen zijn van de door verzoeker beweerde reuk- en lawaaihinder, dat de in het bestreden besluit opgelegde exploitatievoorwaarden tot doel hebben het verhelpen aan mogelijke reuk- en lawaaihinder;

2.2. Overwegende dat ook de tussenkomende partij er op wijst dat verzoeker het heeft over verzoekers en dat zij daaruit afleidt dat verzoeker daarmede schijnt te willen opkomen voor het belang van de gemeenschap; dat zij betoogt dat verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat hij persoonlijk en rechtstreeks gegriefd wordt door het bestreden besluit, dat niet mag worden vergeten dat het om een hernieuwing van een reeds eerder vergunde exploitatievergunning gaat met dezelfde activiteiten en dat verzoeker tegen die vroegere vergunning geen annulatieberoep heeft ingesteld;

2.3. Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord volgende repliek geeft :

"Totaal ten onrechte meent het Vlaamse Gewest te mogen beweren dat verzoeker verstoken zou zijn van het vereiste belang. Niets is evenwel minder waar.

Het belang is het voordeel dat de verzoeker verwacht uit het verdwijnen van de schade die voor hem is ontstaan uit de bestreden beslissing, welke verdwijning het verhoopte gevolg is van de gevorderde vernietiging.

In casu is de bestreden rechtshandeling voor verzoeker griefhoudend, dit brengt voor hem nadelige gevolgen mede van materiële en morele aard. De gevorderde annulatie kan deze gevolgen ongedaan maken. (cfr. A. MAST, A. ALEN, J. DUJARDIN, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 1989, nr. 650).

Verzoeker verklaart zich nader aan de hand van zijn verklaring dd. 06.08.1993 aan de Rijkswacht Brigade te GENT :

'Ik woon te DRONGEN aan de oever van de LEIE. Aan de overkant is ST-MARTENS-LATEM gevestigd. Schuinover ons grondgebied is de blekerij BAETEN gevestigd. Momenteel waait de wind uit het WESTEN. De uitwasemingen van de blekerij zijn begonnen na de Gentse Feesten'. (stuk 1)

Het belang van verzoeker als schadelijdende buur, blijkt tevens uit de vaststellingen van de verbalisanten op 06.08.1993 :

'... om ons te begeven naar DRONGEN, Keuzekouter. In de omgeving van deze straat zou er geweldige stankhinder zijn afkomstig van een bedrijf aan de oever van de LEIE. TIMPERMAN Jacques zou aldaar aan te treffen zijn en wenst hiervan klacht neer te leggen.

Wij zijn ter plaatse om 13.55 uur. Wij krijgen relaas door oproeper, dewelke woonachtig is in de nummer 38. (...) Wij stellen vast dat er geelkleurige rook uit een hoge fabrieksschouw komt. De schouw behoort toe aan een bedrijf dat gelegen is ten WESTEN van voormeld domein. (...) De geur is zodanig hinderlijk dat alle deuren en vensters van de woningen dicht worden gehouden'.
(stuk 1)

Bij dit P.V. is tevens een plan gevoegd dat de situatie schetst van de ligging van de woning van verzoeker t.o.v. de n.v. BAETEN. (stuk 1)

Het belang van verzoeker staat dan ook onbetwistbaar vast";

2.4. Overwegende dat de tussenkomende partij in de toelichtende memorie haar exceptie als volgt aanvult :

"Verzoekende partij tracht in de memorie van wederantwoord haar vage beweringen in haar verzoekschrift tot vernietiging over het belang van de buurtbewoners nu te concretiseren en te personaliseren.

Zij verwijst hiervoor naar een eigen verklaring en een vaststelling die werd gedaan in een proces-verbaal van 6 augustus 1993.

Uit de verdere stukken die verzoekende partij nu meedeelt, blijkt echter het volgende :

1. Periode van 6 tot 10 augustus 1993

- in het P.V. van 6 augustus 1993 zegt verzoekende partij : 'Het is uitzonderlijk dat ik last heb van deze geur. (...)'. In datzelfde P.V. verklaart een buurman, de heer HUYTSEBAUT : 'Wij zijn hier 5 jaar geleden komen wonen en het bedrijf stond er reeds (...)'. Verzoekende partij vervolgt dan : 'Ik heb deze morgen naar de NV BAETEN getelefoneerd om de hinder te melden. Ik heb echter niet met iemand van de directie kunnen spreken. De directeur was afwezig. Er werd gezegd dat de hinder waarschijnlijk te wijten was aan het opstarten van de zaak. (...)'.
- In het P.V. van 10 augustus 1993 wordt onder meer vastgesteld : 'Opstellers kunnen echter geen reuk- of rookhinder vaststellen (...). Op het ogenblik dat opstellers zich bij professor TIMPERMANS bevinden, is er geen hinder van de bleekerij (...). Tevens kunnen opstellers geen hinder waarnemen. De periodes dat de bleekerij mogelijks hinder produceert, zijn telkenmale zeer kort, enkele minuten en dan terug gedaan voor enige tijd. Zodoende is het tamelijk moeilijk om de hinder waar te nemen'.

- In bijlage één bij voormeld P.V. van 10 augustus 1993 verklaart vervolgens de heer HOFLACK : 'Enige

jaren hebben wij dan ook geen klachten lastens deze hinder gehad. Sedert kort hebben wij er terug hinder van en dit met meer bepaald de rook uit de schouw'.
- In het verhoor van 9 september 1993 van de zaakvoerder van de tussenkomende partij staat het volgende : 'Heden neem ik kennis van de klacht van zes en tien augustus 93. Het is zo dat mijn bedrijf ondertussen reeds controle heeft gehad op 17/08/93 door de milieuinspectie. Deze mensen hebben volledig het bedrijf inclusief de exploitatievergunning gecontroleerd. Mijn bedrijf bestaat sinds 1922 en doet aan vlasveredeling. De stankhinder van die week is een occasioneel slechte verbranding te wijten (vermoedelijk) aan een technisch defect. Momenteel hebben wij een techniker (Firma MAT-KLOCHNER, Stallestraat 105 te 1180 Brussel) de installatie volledig laten nazien, dit om deze hinder in de toekomst te voorkomen. Het is de eerste maal in 70 jaar dat wij problemen hebben met de omwonenden. Wij willen dit in de toekomst vermijden. Wij zullen zelf nog contact opnemen met Ir. VAN DAMME van de milieuinspectie om de verdere metingen te verrichten'.

2. Periode van januari 1994

In een P.V. van 3 januari 1994 stellen opstellers vast :

'Als opstellers aankomen op het adres van klager kunnen wij een lichte reukhinder waarnemen van verbrande stoffen, zonder evenwel te kunnen bepalen welke stoffen dit zijn'.

In hetzelfde P.V. wordt het verhoor van tussenkomende partij opgenomen : 'De firma is gespecialiseerd in vlasveredeling. Wegens de overstroming van de Leie heeft de firma 14 dagen stil gelegen van 23.12.93 tot 03.01.94. Deze namiddag hebben wij de stoomketels terug opgestart en de installatie stond ijskoud. Het opstarten gebeurt met gewone gasoil en eens de ketels voldoende warm hebben wordt er overgeschakeld op extra zware stookolie. Het is bij die overschakeling dat de schouw rookt. Gelet op die lange stilstand was de rookontwikkeling groter dan normaal. Op 17.08.93 is er inspectie geweest van Ingenieur VAN DAMME van het Bestuur Milieuinspectie Oost-Vlaanderen te Gent, Apostelhuizen 26 K en de installatie werd door die dienst goedgekeurd op 08.10.93 in het bijzijn van hogergenoemde persoon. Het is louter te wijten aan de lange stilstand van de ketels'.

Vervolgens vermeldt het P.V. de volgende inlichtingen :

'Het is inderdaad juist dat de omgeving werd getroffen door het noodweer waardoor men de fabriek heeft moeten stilleggen. De verantwoordelijke van de firma heeft ons de documenten voorgelegd waaruit blijkt dat de installatie werd goedgekeurd'.

Uit deze verschillende stukken blijkt dat de beweerde geurhinder die werd aangeklaagd niet noemenswaardig was ('uitzonderlijk', 'geen rook- of geurhinder', 'geen hinder', 'telkenmale zeer kort', 'tamelijk moeilijk om de hinder waar te nemen'), bovendien slechts twee maal werd vastgesteld en telkens een gevolg was van een overmachtssituatie (noodweer januari 1994) of een defect aan één van de machines (augustus 1993).

Bovendien is de verzoekende partij ter plaatse komen wonen op een ogenblik dat de tussenkomende partij daar reeds een hele tijd (meer bepaald sinds 1922) was gevestigd. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk achteraf de hinder gaan aanklagen.

Bovendien kan verzoekende partij ook onmogelijk beroep doen op het proces-verbaal van 1993 om aan te tonen dat er in zijne hoofde een rechtstreeks, persoonlijk en actueel belang bestaat om de bestreden beslissing van 16 juni 1995 te laten vernietigen. De klacht die werd opgenomen in het proces-verbaal had immers betrekking op een casuele situatie van 1993 die bestond vóór er sprake was van de huidige milieuvergunning.

Tenslotte dient ook de tussenkomende partij te onderlijnen dat de hinder in hoofde van de verzoekende partij niet is aangetoond en dat het 'kunnen ondervinden van hinder' niet getuigt van een actueel maar van een louter eventueel belang.

De vordering is onontvankelijk";

2.5. Overwegende dat uit het in bijlage tot het proces-verbaal van 6 augustus 1993 gevoegde plan van de omgeving (stuk 1 bij de memorie van wederantwoord) blijkt dat verzoeker woonachtig is in de onmiddellijke nabijheid van de inrichting van de tussenkomende partij waarvoor de omstreden vergunning geldt; dat, uit de bij de memorie van wederantwoord neergelegde processen-verbaal blijkt dat verzoeker en ook andere buurtbewoners regelmatig klachten hebben over rook- en stankhinder en dat ook naar aanleiding van het heropstarten van het bedrijf er een ernstige geurhinder was ontstaan; dat niet kan worden uitgesloten dat deze hinder zich in de toekomst nog voordoet; dat, voorts, verzoeker in zijn verzoekschrift nergens vermeldt op te treden namens anderen en dat uit de integrale tekst van het verzoekschrift duidelijk blijkt dat verzoeker die, zoals reeds gezegd in de onmiddellijke omgeving van de vergunde

inrichting woont, enkel in eigen naam optreedt; dat de door verzoeker in zijn verzoekschrift sporadisch gebruikte meervoudsvorm niet meer is dan een materiële vergissing waaraan geen gevolg inzake de ontvankelijkheid van het annulatieberoep kan worden gekoppeld; dat, tenslotte, het gegeven dat verzoeker destijds tegen de vroegere exploitatievergunning geen annulatieberoep heeft ingesteld, hem niet het belang ontnemt om tegen de hernieuwing van die vergunning beroep in te stellen; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

3. De gegrondheid van het beroep

3.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel de schending inroept van artikel 52, 2/, a), van Vlarem I; dat hij doet gelden dat, indien het beroep ontvankelijk wordt verklaard, evengenoemde bepaling voorschrijft dat de indiener, de exploitant, de bestendige deputatie en het college van burgemeester en schepenen binnen de veertien dagen na indiening van het beroep hiervan in kennis worden gesteld bij aangetekend schrijven, dat het beroep werd ingesteld op 31 januari 1995, terwijl het college van burgemeester en schepenen pas op 10 maart 1995 op de hoogte van het ontvankelijk beroep werd gebracht, dat dit een substantiële vormvereiste is waarvan de niet-naleving ambtshalve dient opgeworpen te worden en de nietigheid van de daaropvolgende beslissing meebrengt, dat het bestreden besluit evenmin melding maakt van het naleven van deze substantiële vormvereiste, dat de niet-naleving van de termijn van veertien dagen de onwettigheid van het beroep tot gevolg heeft;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat nergens in de genoemde bepaling wordt bepaald dat de indiener, de exploitant, de bestendige deputatie en het college van burgemeester en schepenen binnen de

veertien dagen na de indiening van het beroep per aangetekend schrijven van de ontvankelijkheid van het beroep in kennis worden gesteld, dat door te stellen dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Sint-Martens-Latem te laat op de hoogte werd gebracht van het beroep, verzoeker dus niet bewijst dat de genoemde regel werd geschonden, dat een middel waarbij verzoeker niet aanduidt op welke wijze de aangeduide bepalingen werden geschonden, niet ontvankelijk is, dat de argumentatie totaal irrelevant is waar hij verwijst naar het arrest GEYPEN en stelt dat de rechtsleer met betrekking tot beslissingen inzake bouw- en verkavelingsaanvragen naar analogie kunnen worden toegepast op milieuvergunningsaanvragen, dat de door verzoeker ontwikkelde argumentatie betrekking heeft op artikel 52, 1/, c), van Vlarem I, waarvan verzoeker de schending niet inroept, dat inzake dit artikel er nog kan worden op gewezen dat het doel van deze bepaling is de indiener er van op de hoogte te brengen dat de vergunning nog niet definitief verworven is en hem tevens in te lichten over de in beroep aangevoerde argumenten, zodat hij met kennis van zaken kan reageren op het ingestelde beroep, dat in dergelijke omstandigheden de kennisgeving van het beroep een substantiële vormvereiste is, dat in casu verzoeker echter de schending aanvoert van artikel 52, 2/, a), dat hij niet aantoont dat de kennisgeving niet is gebeurd op dezelfde dag als de kennisgeving van de ontvankelijkheid van het beroep aan de tussenkomende partij, dat zelfs indien deze kennisgeving niet op dezelfde dag zou zijn geschied, dan nog de belangen van verzoeker niet werden geschaad, dat hij het vormgebrek niet met goed gevolg kan inroepen als het niet nakomen van de vorm hem niet in zijn belangen heeft geschaad, dat bovendien het vormgebrek gedekt kan worden indien de laattijdige naleving van de formaliteit voor de rechtsonderhorige

dezelfde waarborgen heeft geboden, dat dienvolgens het eerste middel onontvankelijk is, minstens ongegrond;

3.1.3. Overwegende dat in zijn memorie van wederantwoord verzoeker de volgens hem geschonden bepalingen citeert en stelt dat de verwerende partij de bewijslast ten onrechte bij hem legt, dat de verwerende partij in gebreke blijft te bewijzen dat de op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste van kennisgeving aan het college van burgemeester en schepenen tijdig zou zijn geschied, dat zij in se zelfs niet betwist dat deze kennisgeving te laat zou zijn geschied waardoor de wet werd geschonden, dat de verwerende partij ook ten onrechte betoogt dat verzoeker in casu belangenschade zou dienen te bewijzen, dat de procedure inquisitoriaal is en nietigverklaring dient te geschieden telkens de wet wordt geschonden, dat de citaten van de verwerende partij trouwens niet refereren naar de gegrondheid van een middel, doch wel naar de ontvankelijkheid van een beroep, waarbij verzoeker inderdaad blijk moet geven van enig belang, dat het feit dat dit belang vaststaat reeds blijkt uit bovenstaande uiteenzetting met betrekking tot de ontvankelijkheid van het beroep;

3.1.4. Overwegende dat de tussenkomende partij in het verzoekschrift tot tussenkomst betoogt wat volgt :

1. Exceptie van ontstentenis van belang om zich te beroepen op dit middel :

Krachtens artikel 52, 2/, a), van Vlarem I dient er een afschrift gestuurd te worden aan de indiener van het beroep, de bestendige deputatie en het college van burgemeester en schepenen. Zelfs al mocht niet aan deze verplichting zijn voldaan, hetgeen verzoeker niet aantoon, dan nog heeft verzoeker geen eigen belang om zich te beroepen op deze regel die de kennisgeving van het beroep regelt.

Verzoeker erkent trouwens dat het schepencollege op de hoogte werd gebracht op 10 maart 1995.

Hij kan zich niet op de vermeende schending van deze regel beroepen omdat hij geen enkel voordeel kan putten uit de naleving van deze regel.

Het middel is dan ook onontvankelijk.

2. Het middel faalt naar recht :

Ten onrechte gaat verzoeker ervan uit dat de verzending aan het schepencollege binnen de veertien dagen na het indienen van het beroep diende te gebeuren.

Krachtens artikel 52, 1/, c), van Vlarem I dient de kennisgeving aan de indiener van het ontvankelijk bevonden beroep te geschieden binnen de veertien dagen na het verstrijken van de periode van bekendmaking zoals bedoeld in artikel 31 van Vlarem I.

Voornoemde termijn van veertien kalenderdagen gaat dus in na het verstrijken van de periode van bekendmaking en niet na het indienen van het beroep.

Verzoeker heeft overigens de schending van artikel 52, 1/, c), van Vlarem I niet ingeroepen.

3. Het middel faalt in feite :

Uit geen enkel document uit het administratief dossier is gebleken dat de kennisgeving aan het schepencollege niet zou zijn gebeurd op 8 maart 1995, zijnde de datum van verzending van kennisgeving aan de tussenkomende partij.

Uit het enkele feit dat verzoeker stelt dat het schepencollege in kennis werd gesteld van het ontvankelijk beroep op 10 maart 1995, kan trouwens worden afgeleid dat zijn beweringen feitelijke grondslag missen.

4. De kennisgeving zoals bedoeld in artikel 52, 2, a), houdt geen substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven regel in :

De bedoelde termijn is slechts substantieel indien het de kennisgeving aan de exploitant betreft, in zoverre het beroep niet door hem is ingediend.

Het doel van deze bepaling is de indiener van de vergunningsaanvraag er van op de hoogte te brengen dat zijn vergunning nog niet definitief verworven is en hem tevens in te lichten over de in beroep aangevoerde argumenten, zodat hij met kennis van zaken kan reageren op het ingestelde beroep.

De kennisgeving aan het schepencollege is niet van dezelfde orde.

De tijdigheid van de kennisgeving is slechts een substantiële vormvereiste indien de rechtszekerheid ermee gemoeid is.

De verwijzing naar het arrest GEYPEN is in casu niet dienstig omdat deze rechtspraak slaat op de draagwijdte van artikel 55, § 2, vierde lid, van de stedenbouwwet;

3.1.5. Overwegende dat in haar memorie de tussenkomende partij aan haar verzoekschrift tot tussenkomst nog het volgende toevoegt :

1. Exceptie van ontstentenis van belang om zich te beroepen op dit middel :

Overeenkomstig de vaststaande rechtspraak van de Raad van State en eensluidende rechtsleer dient het belang van verzoeker vast te staan ten aanzien van elk ingeroepen middel.

De beoordeling van dit belang gebeurt aan de hand van dezelfde voorwaarden als die welke gelden bij het onderzoek van het belang van de vordering in het algemeen (DEBERSAQUES, G. en BAERT, J., "Raad van State, afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid, Brugge, Die Keure, nr. 204, 200-201").

Verzoeker kan het vormgebrek niet met goed gevolg inroepen wanneer het niet nakomen van de vorm hem in zijn belangen niet heeft geschaad.

Het verzuim van de substantiële vorm moet, in feite, op de inhoud van de gewraakte beslissing invloed hebben gehad (MAST, A. en DUJARDIN, J., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Antwerpen, KLUWER, 1994, 698, nr. 679).

In casu brengt het niet-naleven van de genoemde bepaling geen voor- of nadeel mee voor verzoeker en de inhoud van het bestreden besluit werd evenmin geraakt.

De termijn voor de doorzending van het beroepschrift aan de burgemeester werd ingevoerd ten einde de adviesverlening over het ingediende beroep tijdig en vlot te laten verlopen, dit wil zeggen om de interne werking van de verschillende besturen te verrekenen.

Verzoeker voert nergens aan dat de adviesverlening niet correct zou zijn verlopen.

2. Geen substantieel vormgebrek :

De vormen die enkel zijn opgelegd om de interne werking van de openbare diensten te verzekeren, zijn geen substantiële vormen.

Het nagestreefde oogmerk geeft hier de doorslag (MAST, A. en DUJARDIN, J., Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Antwerpen, Kluwer, 1994, 697, nr. 679).

In casu is het geen substantiële vorm.

3. Het middel faalt in rechte :

In de memorie van wederantwoord laat verzoeker nog steeds in het midden wat hij juist bedoeld heeft met de beweerde schending van artikel 52, 2/, a), van Vlarem I en citeert hij enkel het artikel en spreekt verder van een laattijdige kennisgeving aan het college.

Een middel waarbij verzoeker niet aanduidt op welke manier de aangeduide bepaling wordt geschonden, is niet ontvankelijk;

3.1.6. Overwegende dat artikel 52, 2/, a), eerste lid, van Vlarem I bepaalt dat, op de dag dat de beroepsindiener en de exploitant in kennis worden gesteld van het ontvankelijk administratief beroep bij de Vlaamse minister voor leefmilieu, een voor eensluidend verklaard afschrift van het ontvankelijk bevonden beroep ter kennis wordt gebracht aan de bestendige deputatie van de provincieraad en aan de burgemeester van de gemeente waarin de exploitatie is gepland of gebeurt; dat, daargelaten de vraag of het middel wel feitelijke grondslag heeft, verzoeker zich er enkel over beklaagt dat het college van burgemeester en schepenen - en niet hijzelf - laattijdig in kennis werd gesteld van een afschrift van het beroepsschrift; dat verzoeker door die beweerde laattijdige kennisgeving niet in zijn belangen blijkt te zijn geschaad; dat een tijdige kennisgeving van het beroepsschrift aan het college van burgemeester en schepenen derhalve in hoofde van verzoeker niet als een substantiële voorwaarde te beschouwen is; dat dienvolgens verzoeker geen belang heeft bij dit middel;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel de schending inroept van "het decreet van 23 juni 1993 houdende aanvulling van artikel 88 van de Stedenbouwwet"; dat hij doet gelden dat de inrichting volgens het gewestplan "Het Gentse en de Kanaalzone"

gelegen is in een natuurgebied en er niet kan worden afgeweken van de bestemming bepaald in het gewestplan, dat de planologische onverenigbaarheid echter reeds bij besluit van de bestendige deputatie van 20 april 1984 werd vastgesteld en dat de vergunning destijds slechts werd verleend met het oog op een herlocalisatie van de betrokken inrichting, dat de tussenkomende partij deze termijn niet heeft benut, zodat een nieuwe vergunning onmogelijk is en het bestreden besluit bijgevolg onwettig is;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat dit middel onontvankelijk is, dat het bestreden besluit onder verwijzing naar het arrest nr. 41.802, de gemeente SINT-MARTENS-LATEM, van 28 januari 1993, zelf stelt dat de bekendmaking van het genoemde gewestplan op een niet-reglementaire wijze is geschied, waardoor het niet tegenstelbaar is aan de tussenkomende partij, dat in het bestreden besluit er eveneens op wordt gewezen dat de besluitvorming van een administratieve overheid nooit kan steunen op een eerder genomen en kennelijk onwettige andere administratieve beslissing, in casu het genoemde gewestplan, dat de minister in casu rechtsgeldig de vergunning kon toestaan zonder dat er sprake is van een afwijking van het gewestplan;

3.2.3. Overwegende dat verzoeker repliceert dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat het gewestplan niet tegenstelbaar is aan de tussenkomende partij, dat deze problematiek werd geregeld door het "programmadecreet" van 22 december 1993 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1994, met name de artikelen 100 en 108 en het besluit van de Vlaamse regering van 23 februari 1994 houdende bepaling van de normatieve en niet-normatieve delen van het definitief vastgestelde gewestplan;

3.2.4. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst betoogt wat volgt :

"2.1. Het middel faalt in feite en berust op een verkeerde lezing van het bestreden besluit.

De verzoekende partij heeft niet de schending ingeroepen van het gewestplan Gentse en Kanaalzone, nog minder de schending van de inrichtingsregels van het K.B. van 28 december 1972, doch heeft slechts als concrete grief aangevoerd dat het bestreden besluit niet wettig kon zijn afgeleverd op grond van art. 88 van de Stedenbouwwet, onder meer omdat volgens de verzoekende partij de planologische onverenigbaarheid reeds werd vastgesteld in het besluit van 20 april 1984 van de Bestendige Deputatie.

Het bestreden besluit heeft evenwel geen toepassing gemaakt van art. 88 van de Stedenbouwwet, nu de minister de niet-tegenstelbaarheid van het betrokken gewestplan Gentse en Kanaalzone heeft aanvaard op grond van het arrest nr. 41.802 van 28 januari 1993, en nu de minister heeft overwogen dat ook het bestuur zich heeft te houden aan het recht van de rechtsonderhorige om zich te beroepen op de niet-tegenstelbaarheid van het gewestplan ten aanzien van de overheid die uitspraak moet doen over een milieuvergunningsaanvraag, onder verwijzing naar het arrest nr. 29.227 van 27 januari 1988.

Indien moet aangenomen worden dat het betrokken gewestplan niet op geldige wijze kan tegengesteld worden aan de tot tussenkomst verzoekende partij, dan diende het bestuur, dat moet beslissen over de milieuvergunningsaanvraag, niet meer na te gaan in welke mate er kon afgeweken worden van de bepalingen van het gwestplan.

In geval van niet-tegenstelbaarheid van het gewestplan is er immers geen sprake meer van afwijking ten aanzien van de bepalingen van het gewestplan en is er zonder meer geen sprake meer van zonevreemdheid";

dat in haar memorie zij daaraan in essentie nog volgende elementen toevoegt :

- Verzoeker brengt in zijn memorie van wederantwoord een nieuw middel aan in de vorm van een schending van het programmadecreet. Volgens de rechtspraak van de Raad van State dienen, op straffe van niet-ontvankelijkheid, in het verzoekschrift zelf nauwkeurig de middelen en de feiten te worden aangegeven waarop het beroep berust, omdat anders het contradictoir

debat niet kan aanvangen (R.v.St., nr. 21.985, 8 februari 1982, VASTE COMMISSIE VOOR TAALTOEZICHT; R.v.St., nr. 19.130, 14 juli 1978, AVAUX).

Ook in de rechtsleer wordt deze stelling ondersteund : een gebrekkig verzoekschrift kan worden aangevuld of vervangen maar enkel indien dit binnen de termijn voor het indienen van een beroep gebeurt (DEBERSAQUES, G. en BAERT, J., "Raad van State, afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid", Brugge, Die Keure, nr. 421, 375).

Uitgesloten zijn evenwel de middelen die een verzoeker pas doet gelden in een aanvullende brief of in een aanvullend verzoekschrift ingediend na het verstrijken van de termijn waarbinnen een verzoekschrift kan worden ingediend, tenzij het een middel van openbare orde zou betreffen of een middel dat is gebaseerd op gegevens die pas na het verstrijken van de beroepstermijn bekend zouden zijn geworden (DEBERSAQUES, G. en BAERT, J., "Raad van State, afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid", Brugge, Die Keure, nr. 422, 377).

In casu is het nieuwe middel gesteund op gegevens die verzoeker reeds bekend waren bij het indienen van zijn verzoekschrift, nu het zou gaan om de toepassing van het decreet van 22 december 1993. De brief van de gemeente Sint-Martens-Latem van 2 oktober 1995, gericht aan de raadsman van verzoeker en waarin wordt verwezen naar het genoemde decreet, kan niet als een nieuw gegeven worden beschouwd.

- In de mate dat het nieuwe middel toch ontvankelijk geacht moet worden, kan het niet leiden tot de vernietiging van het bestreden besluit.

In het bestreden besluit wordt er immers niet alleen naar de niet-tegenstelbaarheid van het gewestplan verwezen, maar evenzeer naar de onwettigheid ervan : de besluitvorming van een administratieve

overheid kan nooit steunen op een eerder genomen kennelijk onwettige administratieve beslissing.

In het bestreden besluit wordt er eveneens overwogen dat "het vlasveredelingsbedrijf al sedert 1923 op de huidige plaats gevestigd is; dat na het van kracht worden van het gewestplan 'Gentse en Kanaalzone' nog bouw- en exploitatievergunningen verleend werden; dat bij goedkeuring van hogergenoemd gewestplan geen rekening gehouden werd met de op dat ogenblik bestaande toestand; dat trouwens de bekendmaking van dit gewestplan op een niet-reglementaire wijze gebeurd is waardoor het niet tegenstelbaar is aan beroeper en dus als niet bindend voor beroeper moet beschouwd worden".

Het onderzoek naar de niet-tegenstelbaarheid van het gewestplan op grond van het programmadecreet is in casu irrelevant nu het bestreden besluit gedragen wordt door andere draagkrachtige motieven, namelijk de onwettigheid van het gewestplan wegens het niet opnemen van en geen rekening houden met de bestaande toestand;

3.2.5.1. Overwegende, wat het stedenbouwkundig aspect betreft, dat in het bestreden besluit volgende overwegingen terug te vinden zijn :

"(...)

Gelet op de ligging van de inrichting in een natuurgebied volgens het gewestplan 'Gentse en Kanaalzone' vastgesteld bij koninklijk besluit van 14 september 1977;

Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, onverenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften;

(...)

Overwegende dat in toepassing van artikel 45, § 6 van de stedenbouwwet bij het verlenen van een gunstig advies betreffende de milieuvergunning van voormelde voorschriften kan afgeweken worden op voorwaarde dat de ruimtelijke ordening niet wordt geschaad; dat overeenkomstig het besluit van 29 september 1993 van de Vlaamse regering, dat de toepassing van dit

artikel regelt, dergelijke afwijkingen evenwel niet kunnen worden toegestaan in natuurgebieden;

Overwegende dat door de beroepsindiener evenwel terecht wordt opgeworpen dat het gewestplan overeenkomstig het arrest nr. 41.802 van 28 januari 1993 van de Raad van State niet tegenstelbaar is;

Overwegende dat beroeper tijdens de hoorzitting van de gewestelijke milieuvergunningscommissie zich verder ook op het Arrest 'LEENS' van de Raad van State van 27 januari 1988 met kenmerk 29.227 beroept; dat blijkens dit Arrest de besluitvorming van een administratieve overheid nooit kan steunen op een eerder genomen en kennelijk onwettige andere administratieve beslissing, in casu het goedgekeurde gewestplan 'Gentse en Kanaalzone';

Overwegende dat bij koninklijk besluit van 24 oktober 1980 aan de exploitant bouwvergunning verleend werd voor de verbouwing van het kantoorgebouw en voor de verhoging van de fabrieksgebouwen van een vrije hoogte van 4,5 meter tot 8 meter;

Overwegende dat bij besluit van de Bestendige Deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen met kenmerk VDB/MD/mw van 20 september 1990 nog vergunning tot uitbreiding van het bestaande afvalwaterzuiveringsstation met twee bijkomende actief slibsloten en beluchters, een nazuiveringsinstallatie, bestaande uit een rietveld en opslag van chemicaliën verleend werd;

Overwegende dat de exploitant op 02 februari 1988 van de Vlaamse zuiveringsmaatschappij een nieuwe lozingsvergunning ter vervanging van de lozingsvergunning van 09 maart 1979 bekomen heeft; dat hierbij strengere lozingsnormen, met name o.a. voor de BZV en CZV, opgelegd werden voor lozing op oppervlaktewater, zijnde in de Leie, waardoor de exploitant genoodzaakt was om een biologische waterzuiveringsinstallatie in gebruik te nemen om aan deze strengere lozingsnormen te kunnen beantwoorden;

Overwegende dat het vlasveredelingsbedrijf al sedert 1923 op de huidige plaats gevestigd is; dat na het van kracht worden van het gewestplan 'Gentse en Kanaalzone' nog bouw- en exploitatievergunningen verleend werden; dat bij de goedkeuring van hogergenoemd gewestplan geen rekening gehouden werd met de op dat ogenblik bestaande toestand; dat trouwens de bekendmaking van dit gewestplan op een niet reglementaire wijze gebeurd is waardoor het niet tegenstelbaar aan beroeper is en dus als niet bindend voor beroeper moet beschouwd worden;

(...)"

3.2.5.2. Overwegende dat hieruit genoegzaam blijkt dat het door verzoeker geschonden geacht "decreet van

23/06/1993 houdende aanvulling van artikel 88 van de Stedenbouwwet" dat voor zonevreemde bedrijven de mogelijkheid opende tot het verkrijgen van een milieuvergunning in afwijking van het gewestplan, niet werd toegepast omdat enerzijds, de verwerende partij van oordeel was dat het gewestplan aan de tussenkomen de partij niet tegenstelbaar was, gelet op de gebrekkige bekendmaking ervan zoals vastgesteld bij arrest nr. 41.802, de gemeente SINT-MARTENS-LATEM, van 28 januari 1993 en anderzijds, het gewestplan onwettig werd geacht omdat bij het opmaken ervan geen rekening zou zijn gehouden geweest met de bestaande toestand; dat aangezien geen toepassing werd gemaakt van evengenoemde afwijkingsregeling, verzoekers middel, dat er op neerkomt dat in casu die afwijkingsmogelijkheid decretaal niet mocht worden toegepast, niet gegrond is; dat in zijn memorie van wederantwoord verzoeker voor het eerst opwerpt dat, gelet op de artikelen 100 en 108 van het programmadecreet van 22 december 1993, de bekendmaking wel rechtsgeldig gebeurde; dat evenwel dit nieuwe argument van aard is om aan het middel een nieuwe grondslag te geven; dat dergelijk argument, waarbij overigens geen enkele uitleg wordt verschaft, niet voor het eerst op ontvankelijke wijze in de memorie van wederantwoord kan worden aangevoerd; dat de overigens niet gestaafde bewering van verzoeker, dat de vergunning die de tussenkomen de partij in 1984 heeft verkregen enkel werd verleend met als doel de herlocalisatie van het bedrijf, losstaat van de wettigheid van de onderhavige vergunning; dat het tweede middel niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel de schending inroept van artikel 39 van Vlare m I

"doordat de hernieuwing van de milieuvergunning overeenkomstig hogervermeld artikel diende te worden aangevraagd tussen de achttiende en de twaalfde maand voor het verstrijken van de lopende vergunning;

terwijl het bestreden Ministerieel Besluit dd. 16/06/1995 vaststelt dat de aanvraag inderdaad laattijdig werd ingediend, namelijk in datum van 02/06/1994, maar dat toch voor de beoordeling over de verdere exploitatie de inrichting als zijnde een bestaande dient beschouwd te worden;

dat aangezien de exploitatievergunning niet binnen de achttiende en de twaalfde maand voor het verstrijken van de lopende vergunning, in casu voor 20/04/1994, werd aangevraagd, de aanvraag diende behandeld te worden alsof het ging om een nieuwe vergunning,

dat de normen veel strenger zijn wat de aanvraag van een nieuwe exploitatievergunning betreft en dat aldus het Ministerieel Besluit dd. 16/06/1995 onwettig is";

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij volgend verweer laat kennen :

"Niets belet de Minister rekening te houden met het feit dat de exploitatie ter plaatse reeds sinds 1923 bestaat en bij de beoordeling over de verdere exploitatie de inrichting te beschouwen als zijnde een bestaande inrichting.

De loutere bewering van verzoeker dat de normen veel strenger zijn wat de aanvraag van een nieuwe exploitatievergunning betreft, wordt door geen enkel gegeven gestaafd.

In het arrest dd. 31 augustus 1993 overwoog de Raad van State dat zij niet kan ingaan op een blote bewering. De verzoekende partij die iets beweert, moet die bewering met een minimum aan concrete gegevens staven, zoniet maakt zij het gerechtelijk debat, met name een zinvol verweer van haar tegenpartij, onmogelijk. Een onduidelijk middel is niet ontvankelijk (R.v.St., nr. 43.885, 31 augustus 1993, T.B.P., 1994, 276).

Het derde middel is derhalve eveneens niet-ontvankelijk, minstens ongegrond";

3.3.3. Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord repliceert dat Vlarem I constant een onderscheid maakt tussen vergunningen voor bestaande en nieuwe inrichtingen;

3.3.4. Overwegende dat in het verzoekschrift tot tussenkomst wordt betoogd wat volgt :

"2.1. Exeptio obscuri libelli.

De verzoekende partij geeft geen enkel concrete aanduiding nopens de consequenties die zijn standpunt zou meebrengen met name dat het in casu zou gegaan hebben om een aanvraag voor een nieuw bedrijf en niet om een aanvraag tot hernieuwen van de vergunning voor een bestaand bedrijf.

Het is niet omdat de aanvraag in casu werd ingediend na het verstrijken van de lopende (ARAB) vergunningsduur dat het niet meer zou gaan om een bestaand bedrijf.

Er kan van het vergunningverlenend bestuur onmogelijk verwacht worden abstractie te maken van een bedrijf dat reeds bestaat sinds 1923, enkel en alleen omdat de nieuwe aanvraag niet zou gedaan zijn binnen de termijn zoals bepaald in art. 39, § 1 Vlarem I, in de mate dat deze regel ook zou gelden ten aanzien van een ARAB-vergunning, hetgeen de verzoekende partij niet inroept, laat staan bewijst.

De enige juridische consequentie die het zogenaamd niet-respecteren van de termijn voor het indienen van de hernieuwingsaanvraag zou kunnen meebrengen is deze van art. 39, § 3, krachtens dewelke de exploitatie van een inrichting die het voorwerp uitmaakt van een hernieuwingsaanvraag mag worden voortgezet tot wanneer een definitieve beslissing werd genomen.

De verzoekende partij maakt op geen enkele wijze duidelijk welke 'strengere normen' van toepassing zouden geweest zijn bij de behandeling van de aanvraag in casu, zelfs in de veronderstelling dat het ter zake zou gaan om een nieuwe aanvraag voor een nieuw bedrijf, wat niet het geval is.

Een middel is slechts ontvankelijk wanneer het op ondubbelzinnige wijze de vermeende geschonden wetsartikelen aanhaalt en wanneer het klaar en duidelijk aangeeft op welke wijze de bestreden akte de wetsartikelen heeft geschonden.

Welnu, wanneer de concrete grief zoals geformuleerd in het derde middel daar op neer komt dat volgens de verzoekende partij de vergunningverlenende overheid de aanvraag als een aanvraag voor een nieuwe inrichting had moeten beschouwen, dan diende de verzoekende partij daarvan in concreto de consequenties aan te geven, met name door in concreto aan te duiden dat deze of gene uitzonderings- of afwijkingsregel ten gunste van de bestaande inrichtingen door de minister werd toegepast, terwijl deze regeling niet had mogen toegepast worden, nog steeds in de optiek van de verzoekende partij.

De wijze waarop het middel is geformuleerd laat geen ernstige verdediging toe en dient dan ook als niet-ontvankelijk verworpen te worden";

3.3.5. Overwegende dat in haar memorie de tussenkomende partij er de aandacht op vestigt dat de minister nergens in het bestreden besluit de betrokken inrichting als een bestaande inrichting in de juridische zin heeft beschouwd en dat de beweringen van verzoeker op niets zijn gesteund;

3.3.6. Overwegende dat de door de verwerende en de tussenkomende partij opgeworpen exceptie obscuri libelli kan worden aangenomen; dat immers in zijn verzoekschrift verzoeker stelt dat de vergunningsaanvraag van de tussenkomende partij als een aanvraag voor een nieuwe vergunning diende te worden behandeld en daardoor onderworpen zou zijn aan strengere criteria, zonder evenwel aan te duiden welke strengere criteria niet werden geëerbiedigd door het bestreden besluit; dat het derde middel onontvankelijk is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op drieduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op zeven juni tweeduizend en een, door
de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.